

Blodnja je izginila. Nasmehnil sem se sanji in glasovom na ulici sem govoril šepetaje: „Ah, kako mi mladeniči blodimo — in tratimo mlade moči . . .“

Pijani glasovi so utihnili v daljavi. Ob izgovorjenem verzju sem se domislil svoje mladosti — — —

Kako mi mladeniči blodimo!

Zopet je lučka pogledala izza stekla, s stene se je ozrl name Zveličar. V njegovem pogledu ni bilo srda. Moje ustnice so molile psalm:

Ignorantias iuventutis meae ne memineris, Domine . . .

In kakor slast se mi je zazdela bolečina v molitvi — in vsa grenkost je bila sladka . . .

Četrty majnik.

Sestra Bazilisa je dvignila zavese. Solnce se je usulo v sobo — na vrtu so prepevali ptiči.

S solncem je izginila groza noči. Srce je upalo — in čakalo.

Ko so se oglašili pred vratmi odločni, moški koraki, sem ves drhtel. Poznal sem te korake.

Še nikogar nisem slišal in nisem videl, da bi tako stopal.

Kakor bi noga vselej presodila tla, če jim sme zaupati. To so bili koraki moža, ob katerem so visele nade tisočernih, moža, ki živi v večnem boju s smrtjo.

Ko me je prijel za roko in štel utripe žile, so moje oči visele na njegovem obličju. In to obličje se je jasnilo, in v njegovih očeh je bila pisana zmaga.

Rahlo pa veselo se mi je nasmehnil, ko je stopil konec postelje.

Iz smeha je zadonelo nadme, kakor pesem zmage:

„Otet!“

Niso izginile bolečine — pa se je rodila močna volja — z njo vera in upanje — in srce je zapelo vnovič:

„Pozdravljeno, življenje — — —“

Skoz deželo.

Zložil Radoslav Bevk.

Ob cesti so polja razpela,
v valove zgrnila svetla pajčolan
in v upanju sladkem vzdrhtela,
pod sinje nebo vzhrepenela,
ko v luči obsvetil jih žarni je dan.

— Oj lepo jutro, rosno jutro,
zlato solnce — kam želiš?
Oj kmečki voz, na njem gospoda,
bela cesta — kam hitiš?

In voznik na kozlu in vajeti v roki,
podil je čile vrance po loki,
klobuk na oči in dovtipna beseda —
Kaj bi odgovarjal! — gospoda se pelje
na zrak, skoz deželo in on je seveda
največji med njimi, najvglednejši človek . . .
Kaj nagnil si glavo, ti kmet, do soseda!
si mi nevoščljiv? — kdor prej pride, prej melje . . .

In šlo je v peketu po zdrapani cesti,
ropot je odmeval in zlegal se v polje . . .
„Tako se nikdar ne popeljete v mesti
nikamor . . .“ — „To krasno podolje!“
zavzel se gospod je, gospa pritrdila
in gospica hčerka vsa čuvstva je zlila

v besede: „Bog, tu je lepo kakor v raji!
Zakaj se jaz nisem na kmetih rodila!“

In šlo je kot blisk med vrtovi in njivami,
konji vihrali so s svetlimi grivami . . .

Pozdravil je deček iz šole gredoč s torbo,
pozdravila žena je s polja gredé:
na licih zapisano borbo,
pozdravilo: v njivi je plelo dekle
in fant, ki je brusil za plotom koso,
pozdravil za plugom je kmet in vsakdo
srca polovico je pustil za njimi . . .

„Oj zemljica borna, vsa polna bolesi,
z grižljajem mi skopim plačujes moj trud,
in megla mi streha je borna, ležišče par grud . . .
kako vse drugače, drugače je v mesti!“

In šlo je kot blisk med vrtovi in njivami,
konji vihrali so s svetlimi grivami . . .

oj sreča bi rada se ž njimi peljala.
In kmetiška sreča, nikjer zadovoljna,
tam v tujem bi mestu rada svatovala
in potlej umirala strta in holna . . .

